

Ида ! отговорихъ азъ, и, признавамъ ся, джхъ тѣ ми ся сирѣ отъ някъкво си безпокойство : види ся дпрны тѣ Св. горскы уроци си дадохъ екъ тѣ въ менѣ. Безсѣзнателно тѣртихъ на долу, като пжтѣомъ сяпрощавяхъ съ оныя, кои то срѣщахъ, и мимоходомъ чуввахъ различни благожеланія и благословіи. Калугерытѣ ся струнахъ на скелята и ма изглѣдвахъ . . . Пароходъ тѣ трѣгна, зашумте пiana та подъ неговы тѣ могъщы колеле та и пълны отъ тжгж записяхъ надъ насъ прощальнытѣ звукове на мѣнастирскы тѣ кѣмбаны . . .

Брѣгове тѣ изминувахъ край насъ съ мѣнастирытѣ, скыгове тѣ и келіи тѣ си и на скоро сичко това ся сля въ еднѣ масаж, въ едно тѣмно пaтнo при свѣтлыкавы тѣ облаци.

Азъ слязохъ въ камаръ тж. Тамъ седѣхъ примечены жены и офицеры, и ся чуваше реселъ разговоръ и смяхъ. Потреперахъ азъ, смжтно ся оглѣдахъ и тѣртихъ да бягамъ на задъ. Сега чакъ ми доде на умъ, че като стжпихъ на пароходнѣ тж дѣскж, азъ вече принадлежж на мѣръ а не из Св. Горж. Позяпяхъ на кувертѣ тж, да ли нѣма лякого отъ наши тѣ, и съ радость саникасахъ единъ Св. Горскы пустинникъ, кой отиваше за Ц. градъ. Той ся свилъ въ единъ жгълъ, и сжщо така, като менѣ, диво ся озърташе.

—Кѣкъ е, отче, попытахъ го като доближихъ до него :—това е вече мѣръ.

—Азъ се глѣдамъ като някое видѣніе, стговори ми калугеръ тѣ : чини ми ся, че това не сж хора, а идолы.

—Да, идолы ! . . . . . Повторихъ подиръ него.

Поелѣ из'еднжшъ като че ми ся отворихъ очы тѣ.  
—„Да ли пѣкъ наистена сжмъ отвикнжлъ вече отъ мѣръ и ся преобърнжхъ на аскетъ“ ? помислихъ си и